۹
خاطرات مرحوم حجت‌الاسلام شجونی

دستگیری در قم و اعزام به تهران

*** چنان مرا با شلاق زدند که لباس من تماماً پاره شد. بدنم این قدر متورم و سیاه شده بود، مثل این که مار بغلم خوابیده بود. هیچ وسیله‌ای هم نداشتم که خون بدنم را پاک کنم. در و دیوار و مسترّاح زندان، همه‌اش پر از خون شده بود.**

از همین افرادی که اسم بردم، یکی را گرفتند. او زیر شلاق چند نفر را لو داده بود ولی مرا لو نداده بود تا این که یکی از این آقایان را- که حالا لزومی ندارد اسمش را بیاوریم- تحت فشار قرار دادند. ابتدا، گفت که من نمی‌گویم و بعد، گفت یک نفر در مدرسه فیضیه است. آن وقت، من به مدرسه فیضیه آمده بودم و در حجره یکی از دوستان نشسته بودم. اعلامیه را وقتی نوشتیم که سکونت من در دارالشفاء بود ولی بعد، زیر حجره مرحوم صاحب‌الداری آمده بودم و آنجا سکونت داشتم و در کنج مدرسه باقری، داخل حجره‌ای بودم. معلوم شد که به هر حال، این آقایی را که تحت فشار قرار داده‌اند، گفته بود که والله یک نفری در مدرسه فیضیه حجره دارد و اول فامیلش حرف «ش» است. او خودش را با گفتن این که مثلاً اول فامیلش «ش» است نجات داده بود و به خاطر تعهد شرعی، اسم نیاورده بود.

رئیس آگاهی قم هم از آن بلاها بود. حالا اسمش یادم رفته؛ اصلاً استاد این فن بود. این آقا می‌کرد و می‌گفت: «مرا ببخش». مرا به شهربانی قم آوردند. آن وقت، در تهران حکومت نظامی بود. سرهنگ سجادی، رئیس شهربانی، با ملایمت با من رفتار می‌کرد. البته، در میان کلماتش خیلی فحش بود.

رئیس شهربانی که به او «قزل ایاق» می‌گفتند (مرحوم عبدالحسین واحدی- که خدایش بیامرزد- به او «قزل‌الاغ» می‌گفت) آمد گفت: «خیلی خوب! تو اینجا اقرار نمی‌کنی؟ تو را به تهران می‌فرستم تا سربازها آنجا حالت راجا بیاورند تا آن وقت اقرار کنی». من دیدم او واقعاً باطن عجیبی دارد و حرف‌های رکیکی هم می‌زند.

چون ظاهری عبا به دوش داشت و بالای سر حضرت معصومه(ع) ظاهر می‌شد و نماز می‌خواند، جزو رفقای آقای حاج احمد خادم، نوکر آقای بروجردی که سرنوشت فدائیان اسلام یا زندان است یا اعدام. رفقای من با ترس و لرز گریه می‌کردند که چه می‌شود؟ گفتم: «هیچی نمی‌شود.» بعد ما را به باغ شاه آوردند. من آنجا، روی خاک چیزی نوشتم. افسرها ریختند ببینند چه نوشته‌ام؟ دیدند که نوشته‌ام «این نیز بگذرد». روحیه من عجیب بود. بعد ما را به حظیرةالقدس بهائی در خیابان حافظ- که الآن حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی است- آوردند. ما را گوشه زندان بردند. زمستان بود و سرما. حدود دی ماه بود واقعاً از سرما می‌لرزیدم. پنجره‌های حظیرةالقدس را هم کنده بودند و اصلاً پنجره نداشت. ظاهراً به خاطر آن که مردم علیه بهائی‌ها آنجا ریخته بودند و بعد به تصرف فرمانداری نظامی درآمده بود[1]. مردم پنجره‌های اتاق‌های اطراف حیاط را کنده بودند. پنجره‌های خود ساختمان محکم بود و نتوانسته بودند بکنند به طوری که الآن هم سرجایش است. ما یک مدتی آن جا بودیم به ما جیره نمی‌دادند، پتو نمی‌دادند. یک استوار دلش به حال ما سوخت و شب‌ها یک تخت پتو با یک کاسه آش، پنهانی می‌آورد. می‌گفت: «نگویی که من آوردم» ما هم چند غازی پول داشتیم که به این سربازان می‌دادیم و آنها برای ما یک مقدار کره و پنیر می‌خریدند که با نان لواش می‌خوردیم. وضع ما آنجا خیلی بد بود. فکر می‌کنم در حدود یک هفته تا ده روز بیشتر نبودیم، ولی در بدترین جا با بدترین شرایط بودیم. آنجا یک بخاری سنگی داشت که سهمیه زغال سنگ هم نمی‌دادند که ما بریزیم. خیلی سرد بود. آنجا به ما خیلی سخت گذشت. واقعاً بدترین شلاق‌ها را سرگرد عمید به ما می‌زد. سرگرد عمید- که در اواخر پیروزی انقلاب تیمسار شد و رئیس ساواک مازندران بود- در آن ساختمان بزرگی که در ساری محل ساواک بود، اقامت داشت. آن وقت سرگرد بود. پدرش روحانی و اهل قم بود. او مرا خیلی اذیت می‌کرد. مثلاً یک سرباز بالای سرم می‌نشست و یک سرباز هم روی پایم. عبا و لباده‌ام از این گاواردین‌های انگلیسی بود که پارچه‌اش خیلی کت و کلفت بود ولی چنان مرا با شلاق زدند که لباس من تماماً پاره شد. بدنم این قدر متورم و سیاه شده بود، مثل این که مار بغلم خوابیده بود. هیچ وسیله‌ای هم نداشتم که خون بدنم را پاک کنم. در و دیوار و مسترّاح زندان، همه‌اش پر از خون شده بود. به بدنم دست می‌زدم و پنجه‌های خونی را به دیوار می‌زدم. یکی از اعضای حزب توده هم آنجا بود که خیلی خوش مزه بود و الآن اسمش یادم رفته است.

*** ما چهار نفر را به راه‌آهن تهران آوردند و به قسمت فرمانداری نظامی بردند. یک افسر می‌گفت که سرنوشت فدائیان اسلام یا زندان است یا اعدام.**

آمده بود مدرسه فیضیه مدام می‌گفت مثلاً شریعتی کیست؟ شیرازی کیست؟ و از این حرفها، تا رسید به ما. دیگر مستقیم به حجره من آمد و مرا خبر کردند که آقای شجونی، یک بیست دقیقه عرض دارم. کجا؟ شهربانی. من قبلاً جریان را به رفقا گفته بودم اما یک بنده خدایی به نام آقای محقق- که مرد ساده دل شمالی بود- با این که طلبه‌ها می‌دانستند نباید اسم مرا بیاورند؛ گفته بود که الان، من او را در آن حجره دیدم. بالاخره، آمدند مرا گرفتند. آقای محقق بعدها خودش را ملامت بود. سپس ما چند نفر را دستبند زدند و چشمان‌مان را بستند. او- رئیس شهربانی- بعد هم به من گفت: «برای نجات خودت در نماز، هزار بار «قل هوالله» بخوان». گفتم: «تو مرادستبند می‌زنی، چشمم را می‌بندی و می‌فرستی راه‌آهن قم که از آنجا به راه‌آهن تهران بفرستند و از آنجا به فرمانداری نظامی؛ بعد برای نجات خودم هزار بار «قل هوالله» بخوانم؟!» گفت: «همین که هست؛ اعلامیه دادید.»

ما چهار نفر را به راه‌آهن تهران آوردند و به قسمت فرمانداری نظامی بردند. یک افسر می‌گفت که سرنوشت فدائیان اسلام یا زندان است یا اعدام. رفقای من با ترس و لرز گریه می‌کردند که چه می‌شود؟ گفتم: «هیچی نمی‌شود.» بعد ما را به باغ شاه آوردند. من آنجا، روی خاک چیزی نوشتم. افسرها ریختند ببینند چه نوشته‌ام؟ دیدند که نوشته‌ام «این نیز بگذرد». روحیه من عجیب بود. بعد ما را به حظیرةالقدس بهائی در خیابان حافظ- که الآن حوزه هنری سازمان تبلیغات اسلامی است- آوردند. ما را گوشه زندان بردند. زمستان بود و سرما. حدود دی ماه بود واقعاً از سرما می‌لرزیدم. پنجره‌های حظیرةالقدس را هم کنده بودند و اصلاً پنجره نداشت. ظاهراً به خاطر آن که مردم علیه بهائی‌ها آنجا ریخته بودند و بعد به تصرف فرمانداری نظامی درآمده بود[1]. مردم پنجره‌های اتاق‌های اطراف حیاط را کنده بودند. پنجره‌های خود ساختمان محکم بود و نتوانسته بودند بکنند به طوری که الآن هم سرجایش است. ما یک مدتی آن جا بودیم به ما جیره نمی‌دادند، پتو نمی‌دادند. یک استوار دلش به حال ما سوخت و شب‌ها یک تخت پتو با یک کاسه آش، پنهانی می‌آورد. می‌گفت: «نگویی که من آوردم» ما هم چند غازی پول داشتیم که به این سربازان می‌دادیم و آنها برای ما یک مقدار کره و پنیر می‌خریدند که با نان لواش می‌خوردیم. وضع ما آنجا خیلی بد بود. فکر می‌کنم در حدود یک هفته تا ده روز بیشتر نبودیم، ولی در بدترین جا با بدترین شرایط بودیم. آنجا یک بخاری سنگی داشت که سهمیه زغال سنگ هم نمی‌دادند که ما بریزیم. خیلی سرد بود. آنجا به ما خیلی سخت گذشت. واقعاً بدترین شلاق‌ها را سرگرد عمید به ما می‌زد. سرگرد عمید- که در اواخر پیروزی انقلاب تیمسار شد و رئیس ساواک مازندران بود- در آن ساختمان بزرگی که در ساری محل ساواک بود، اقامت داشت. آن وقت سرگرد بود. پدرش روحانی و اهل قم بود. او مرا خیلی اذیت می‌کرد. مثلاً یک سرباز بالای سرم می‌نشست و یک سرباز هم روی پایم. عبا و لباده‌ام از این گاواردین‌های انگلیسی بود که پارچه‌اش خیلی کت و کلفت بود ولی چنان مرا با شلاق زدند که لباس من تماماً پاره شد. بدنم این قدر متورم و سیاه شده بود، مثل این که مار بغلم خوابیده بود. هیچ وسیله‌ای هم نداشتم که خون بدنم را پاک کنم. در و دیوار و مسترّاح زندان، همه‌اش پر از خون شده بود. به بدنم دست می‌زدم و پنجه‌های خونی را به دیوار می‌زدم. یکی از اعضای حزب توده هم آنجا بود که خیلی خوش مزه بود و الآن اسمش یادم رفته است.

۱- در شانزدهم اردیبهشت ۱۳۳۴ در اثر تظاهرات شدیدی که از طرف مردم تهران و شهرستان‌ها علیه فرقه ضاله بهائیت صورت گرفت، عده‌ای از مردم بازار و جنوب تهران برای تخریب حظیره‌القدس، مرکز اجتماع بهائیان، حرکت کردند. در این هنگام، تیمور بختیار، فرماندار نظامی تهران به اتفاق تعدادی از نیروهای مسلح، محل مزبور را اشغال کردند و بلافاصله، نسبت به تخریب آن اقدام نمودند و فرماندار نظامی، این محل را به رکن دوم ستاد اختصاص داد. (باقر عاقلی، پیشین، ص ۵۱)

صفحه پاورقی
روزهای شنبه، دوشنبه و چهارشنبه منتشر می‌شود
تلفن: ۳۵۲۰۲۱۱۳
Research@kayhan.ir

ارتباط با مراکز دانشگاهی

علاوه بر این فعالیت‌ها و حرکت‌ها، من به واسطه خواهرزاده‌های شوهرم، عراقچی‌ها، قیطانی‌ها و سجادی‌ها که هر یک دانشجوی یکی از دانشگاه‌های تهران بودند،[1] با دانشجویان مبارز دانشگاه‌های علم و صنعت و آریامهر (صنعتی شریف) و ملی (شهید بهشتی) ارتباط برقرار کرده جلسات مشترکی را برگزار می‌کردیم؛ و به کمک این دانشجویان اعلامیه‌های زیادی تکثیر و در سطح دانشگاه‌ها پخش می‌کردیم و نیز به یاری ایشان پایگاه‌ها و مراکزی در شمال (تنکابن)، جنوب (آغاجاری) و غرب (همدان) کشور ایجاد و فعالیت‌ها را سازمان‌دهی می‌کردیم. برای لو نرفتن این پایگاه‌ها تدابیری اندیشیده بودیم. یکی از این تدابیر این بود که ارتباط در این پایگاه‌ها با افراد گروه تشکیلاتی بود و هر کس تنها با رده بالاتر از خودش در ارتباط بود؛ و به رمز و نام مستعار او را می‌شناخت البته افراد یک حوزه و پایگاه همدیگر را می‌شناختند، ولی هیچ ارتباطی با گروه دیگر نداشتند؛ و از آنها فقط یک نفر با گروه یا گروه‌های دیگر ارتباط داشت.

البته به علت کثرت و حجم فعالیت‌ها تعدادی دستگیر شدند، که بخشی از این آسیب به تیزهوشی ماموران ساواک برمی‌گشت، که الحمدلله به خاطر به کار بستن این تدابیر، به گروه دیگر لطمه‌ای نمی‌خورد.

سفری کوتاه به انگلستان

فرزند کوچکم، محمد، تنها پسر خانواده، در آن سال‌ها مبتلا به ناراحتی قلبی و ریوی بود. پزشکان از درمان و معالجه‌اش در ایران خیلی مطمئن نبودند؛ و سفر به اروپا و معالجه در خارج از کشور را برایش توصیه کردند.

هیچ چیز در آن موقعیت برای ما به اندازه سلامتی محمد ارزش و اهمیت نداشت و باید او را به خارج می‌بردیم. ولی چون تنگنا و مشکلات مالی داشتیم، این امر به نظرمان محال می‌آمد. این مشکل را با برادران تشکیلات شاخه بازار در میان گذاشته از آنها کمک و مشورت گرفتیم، دوستان به محض اطلاع، مبلغی پول جمع‌آوری و بدون هیچ شرط و شروطی در اختیارمان گذاشتند، پس از مشورت با همسرم، قرار شد که من با محمد بروم.

مقدمات سفر خیلی ساده و روان انجام شد. برادران بازار حتی هم‌آهنگی‌های لازم را در انگلستان برای تعیین بیمارستان و محل اقامت انجام داده بودند. وقتی به انگلستان رسیدیم به بیمارستان مورد نظر رفتیم، پزشک معالج و کادر بیمارستان به سرعت محمد را معالجه کردند، من مرتب شفای واقعی‌اش را از خدا می‌طلبیدم. الحمدلله معالجات با موفقیت انجام شد.

در مدتی که محمد در بیمارستان بستری بود من توانستم از وضعیت آن جا اطلاعاتی به دست آورم و با اتحادیه انجمن‌های اسلامی دانشجویان اروپا و آمریکا آشنا شوم. اطلاعات و ارزیابی‌های من از این سفر در آینده‌ای نه چندان دور خیلی به دردم خورد.

به هر حال پس از مداوای محمد به ایران بازگشتیم...

یورش ماموران ساواک به خانه

در سال ۱۳۵۱ تصمیم داشتیم که بر تعداد پایگاه‌ها و خانه‌های امن گروه بیفزاییم و افراد بیشتری را جذب کنیم، برای این مهم بایستی راه‌های بسیاری را پیش می‌گرفتیم. یکی از بهترین راه‌ها این بود که با معرفی دختر و پسری مسلمان به هم آنها را به ازدواج و زندگی مشترک ترغیب می‌کردیم. پس از شکل‌گیری هر ازدواجی خانه و پایگاه‌هایی برای بچه‌های مبارز فراهم می‌شد. دو تن از دختران من در سن سیزده، چهارده در راستای همین سیاست ازدواج کردند. البته برای ازدواج این دو، به خاطر سن کمی که داشتند منع قانونی داشتیم؛ از این رو به بهانه‌های مختلف اجازه تزویج آنها را از دادگاه می‌گرفتیم. البته در این پیشنهادها و معرفی‌ها، تا حد ممکن کمک‌های مالی و امکاناتی نیز تدارک می‌دیدیم.

در سال ۱۳۵۲ شبی، مراسم یکی از این زوج‌ها به نام صادق سجادی - خواهرزاده شوهرم - در منزل ما برقرار بود. فردای آن شب، طبق معمول هر روزه برای بردن سطل زباله دم در رفتم، تا در را باز کردم؛ فردی پایش را لای در گذاشت. گفتم: فرمایش؟! گفت که آقای فلانی این جایند، پاسخ دادم: «بر فرض این جا باشند، به شما چه ربطی دارد؟!» گفت: «ربطش را بعداً می‌فهمید، در را باز کن بیاییم داخل!» با این جمله فهمیدم که او تنها نیست و حدس زدم که باید از ماموران ساواک باشند. لحظه اول کمی هول کردم ولی سریع بر خود مسلط شدم و خود را به بی‌خبری زدم و صدایم را بالا برده گفتم: «دختران من در اتاق خواب هستند و سرشان باز است، شما که نمی‌توانید داخل شوید اصلا شما که هستید چکاره‌اید؟!» آنها از ترس این که سر و صدای من، دیگران را متوجه آنها کند، در حالی که کمی دست‌پاچه شده بودند و به درها و پنجره‌های نیمه‌باز داخل کوچه نگاه می‌کردند، گفتند: نباشد، زیاد سر و صدا نکن، دخترها را کجا خوابانده‌ای؟ برو سرشان را بپوشان. به خاطر این که آنها دنبالم نیایند گفتم: «دخترها در اتاق پایین خوابند، شما بروید بالا» با این جمله آنها به دنبال من وارد خانه شدند و گویا تعدادی هم در بیرون ماندند.

من به سرعت به اتاق پایین رفتم و با توکل به خدا، با تمام توانی که داشتم مدارک و اسناد موجود در منزل را جمع‌وجور و پنهان کردم. مقداری از اعلامیه‌های حضرت امام را در پشت کشوی کمد و چند جلد کتاب ولایت فقیه را در داخل یک بالش گذاشتم. خواهر شوهر پیری داشتم که در منزل از او مواظبت و نگهداری می‌کردیم، بالش کتاب‌ها را زیر سر او گذاشتم. تعدادی نوشته و نوار را هم به حمام برده قاطی لباس‌چرک‌ها که ظاهری ناخوشایند داشت، کردم. لگنی را هم روی آن دمر گذاشتم. با سر و صدایی که من دم در راه انداختم، انتظار داشتم خواهرزاده‌های شوهرم که در اتاق بالا بودند متوجه و خودرا پنهان یا فرار کرده باشند. ولی متأسفانه اهمال کرده بودند و دو تن از ایشان به دست مأموران افتادند. این امر، وضعیت خانه را بغرنج کرد. وقتی آن‌ها را چشم بسته از خانه خارج می‌کردند، با بی‌سیم خبر دادند که دو طعمه به تله افتاده‌اند.

در این گیر و دار مأموران از برادر داماد که سن و سال کمی داشت، غافل شدند؛ من از فرصت استفاده کردم و چادری به او دادم و در میان دخترانم نشاندمش. لحظاتی بعد جستجو و تفتیش وسایل خانه شروع شد. همه چیز را به هم ریختند. خواهر شوهرم دایم حرف می‌زد و می‌گفت: «بیایید مرا بگیرید!» و آن‌ها می‌گفتند: «بخواب پیر زن! بخواب!» مطمئن شدم که جای کتاب‌ها امن است.

وقتی کشوهای کمد را بیرون کشیدند و وسایل و لباس بچه‌ها را بیرون می‌ریختند دلم می‌لرزید، خیلی نگران اعلامیه‌ها بودم. از کشوها هیچ چیز نیافتند،

خاطرات
مرضیه حدیدچی (دباغ) - ۵

چگونه خانم دباغ در محاصره ساواکی‌ها دوستانش را از خطر آگاه کرد؟

*** در همان روز، دو نفر از کسانی که به خانه ما مراجعه کردند، دستگیر شدند و برای سؤال و جواب به ساواک برده شدند. من دیدم اگر وضع همین طوری پیش رود، خیلی‌ها دستگیر خواهند شد. به فکر چاره افتادم، چند شماره تلفن بر روی کاغذ نوشتم؛ درون اسکناسی دو تومانی گذاشته و به همراه ظرف کاسه‌ای به دست دختر کوچکم دادم.**

در مدتی که محمد در بیمارستان بستری بود من توانستم از وضعیت آن جا اطلاعاتی به دست آورم و با اتحادیه انجمن‌های اسلامی دانشجویان اروپا و آمریکا آشنا شوم. اطلاعات و ارزیابی‌های من از این سفر در آینده‌ای نه چندان دور خیلی به دردم خورد.

به هر حال پس از مداوای محمد به ایران بازگشتیم...

یورش ماموران ساواک به خانه

در سال ۱۳۵۱ تصمیم داشتیم که بر تعداد پایگاه‌ها و خانه‌های امن گروه بیفزاییم و افراد بیشتری را جذب کنیم، برای این مهم بایستی راه‌های بسیاری را پیش می‌گرفتیم. یکی از بهترین راه‌ها این بود که با معرفی دختر و پسری مسلمان به هم آنها را به ازدواج و زندگی مشترک ترغیب می‌کردیم. پس از شکل‌گیری هر ازدواجی خانه و پایگاه‌هایی برای بچه‌های مبارز فراهم می‌شد. دو تن از دختران من در سن سیزده، چهارده در راستای همین سیاست ازدواج کردند. البته برای ازدواج این دو، به خاطر سن کمی که داشتند منع قانونی داشتیم؛ از این رو به بهانه‌های مختلف اجازه تزویج آنها را از دادگاه می‌گرفتیم. البته در این پیشنهادها و معرفی‌ها، تا حد ممکن کمک‌های مالی و امکاناتی نیز تدارک می‌دیدیم.

در سال ۱۳۵۲ شبی، مراسم یکی از این زوج‌ها به نام صادق سجادی - خواهرزاده شوهرم - در منزل ما برقرار بود. فردای آن شب، طبق معمول هر روزه برای بردن سطل زباله دم در رفتم، تا در را باز کردم؛ فردی پایش را لای در گذاشت. گفتم: فرمایش؟! گفت که آقای فلانی این جایند، پاسخ دادم: «بر فرض این جا باشند، به شما چه ربطی دارد؟!» گفت: «ربطش را بعداً می‌فهمید، در را باز کن بیاییم داخل!» با این جمله فهمیدم که او تنها نیست و حدس زدم که باید از ماموران ساواک باشند. لحظه اول کمی هول کردم ولی سریع بر خود مسلط شدم و خود را به بی‌خبری زدم و صدایم را بالا برده گفتم: «دختران من در اتاق خواب هستند و سرشان باز است، شما که نمی‌توانید داخل شوید اصلا شما که هستید چکاره‌اید؟!» آنها از ترس این که سر و صدای من، دیگران را متوجه آنها کند، در حالی که کمی دست‌پاچه شده بودند و به درها و پنجره‌های نیمه‌باز داخل کوچه نگاه می‌کردند، گفتند: نباشد، زیاد سر و صدا نکن، دخترها را کجا خوابانده‌ای؟ برو سرشان را بپوشان. به خاطر این که آنها دنبالم نیایند گفتم: «دخترها در اتاق پایین خوابند، شما بروید بالا» با این جمله آنها به دنبال من وارد خانه شدند و گویا تعدادی هم در بیرون ماندند.

من به سرعت به اتاق پایین رفتم و با توکل به خدا، با تمام توانی که داشتم مدارک و اسناد موجود در منزل را جمع‌وجور و پنهان کردم. مقداری از اعلامیه‌های حضرت امام را در پشت کشوی کمد و چند جلد کتاب ولایت فقیه را در داخل یک بالش گذاشتم. خواهر شوهر پیری داشتم که در منزل از او مواظبت و نگهداری می‌کردیم، بالش کتاب‌ها را زیر سر او گذاشتم. تعدادی نوشته و نوار را هم به حمام برده قاطی لباس‌چرک‌ها که ظاهری ناخوشایند داشت، کردم. لگنی را هم روی آن دمر گذاشتم. با سر و صدایی که من دم در راه انداختم، انتظار داشتم خواهرزاده‌های شوهرم که در اتاق بالا بودند متوجه و خودرا پنهان یا فرار کرده باشند. ولی متأسفانه اهمال کرده بودند و دو تن از ایشان به دست مأموران افتادند. این امر، وضعیت خانه را بغرنج کرد. وقتی آن‌ها را چشم بسته از خانه خارج می‌کردند، با بی‌سیم خبر دادند که دو طعمه به تله افتاده‌اند.

در این گیر و دار مأموران از برادر داماد که سن و سال کمی داشت، غافل شدند؛ من از فرصت استفاده کردم و چادری به او دادم و در میان دخترانم نشاندمش. لحظاتی بعد جستجو و تفتیش وسایل خانه شروع شد. همه چیز را به هم ریختند. خواهر شوهرم دایم حرف می‌زد و می‌گفت: «بیایید مرا بگیرید!» و آن‌ها می‌گفتند: «بخواب پیر زن! بخواب!» مطمئن شدم که جای کتاب‌ها امن است.

وقتی کشوهای کمد را بیرون کشیدند و وسایل و لباس بچه‌ها را بیرون می‌ریختند دلم می‌لرزید، خیلی نگران اعلامیه‌ها بودم. از کشوها هیچ چیز نیافتند، به پشت آن جا هم نگاهی نکردند، خیالم از این یکی هم راحت شد.

در آشپزخانه شکر و نمک، نخود و لوبیا و تمام ادویه و حبوبات را به هم ریخته بودند و همه چیز با هم قاطی شده بود. می‌دانستم که در آن جا چیزی وجود ندارد، اما وقتی وارد حمام شدند قلبم تندتند می‌زد، مأموری سبد رخت چرک‌ها را نشان داد و گفت: «لگن را بردار!» گفتم: «این جا چیزی نیست، فقط لباس چرک است.» وقتی مخالفت مرا دید حس کنجکاویش برانگیخته شد و خودش لگن را برداشت. گفتم: «شما مرد هستید! به شرافتتان برنمی‌خورد؟! این جا فقط وسایل و لباس‌های دخترانم هست.» با این جمله و دیدن منظره رخت چرک‌ها، از آن جا هم بیرون آمدند و من نفسی راحت کشیدم.

شش روز در محاصره و اشغال

مأموران وقتی از جستجو نتیجه‌ای نگرفتند، گفتند: «ما دستور داریم چند روزی مهمان شما باشیم!» گفتم: «خب، کاری نمی‌توانم بکنم! ولی خواهش می‌کنم به طبقه بالا بروید، من هفت دختر دارم،وجود شما ایجاد مزاحمت می‌کند.»

آن‌ها به طبقه بالا، همان جایی که نشان دادم رفتند، که اتفاقاً برایشان جای بدی هم نبود می‌توانستند از آن جا همه چیز را زیر نظر داشته باشند. ظهر که شد، پایین آمدند و تقاضای ناهار کردند. من از این همه وقاحت آن‌ها عصبانی بودم؛ ولی خودم را کنترل کردم و گفتم: «ما آب دوغ خیار داریم. بفرمایید!» این غذا به مذاق آن‌ها خوش نمی‌آمد مأیوس شدند. زیر لب گفتم: «مگر این جا خانه خاله‌تان یا رستوران است!»

در همان روز، دو نفر از کسانی که به خانه ما مراجعه کردند، دستگیر شدند و برای سؤال و جواب به ساواک برده شدند. من دیدم اگر وضع همین طوری پیش رود، خیلی‌ها دستگیر خواهند شد. به فکر چاره افتادم، چند شماره تلفن بر روی کاغذ نوشتم؛ درون اسکناسی دو تومانی گذاشته و به هم راه ظرف کاسه‌ای به دست دختر کوچکم دادم و گفتم که به بهانه خرید شیر به مغازه سرکوچه که فردی مطمئن و در جریان بود، برد و کاغذ را به مغازه‌دار بدهد تا او افراد گروه را از این خطر مطلع کند.

یکی از مأموران به نام پرویز، جلوی دخترم را گرفت و پرسید: «کجا؟!»، من با نگرانی جلو رفتم و گفتم که می‌رود شیر بگیرد. او درون کاسه را و زیر چادر دخترم را نگاه کرد و اجازه داد که برود. اسکناس مچاله شده در دست دخترم بود و او فکر نمی‌کرد که در درون آن کاغذی باشد. خوشبختانه مغازه‌دار با شکی که از صبح به وضعیت خانه پیدا کرده بود با دیدن یادداشت؛ دست به کار شد و خطر را به مرتبطان با ما اعلام کرد. از آن لحظه به بعد تردد‌ها به خانه محاصره و اشغال شده ما قطع شد.

۱- عراقچی‌ها، یکی از دانشجوی مهندسی الکترونیک و دیگری دانشجوی مهندسی راه و ساختمان دانشگاه علم و صنعت؛ قیطانی‌ها، یکی دانشجوی مهندسی راه و ساختمان و دیگری دانشجوی مهندسی برق؛ و از سجادی‌ها یکی دانش‌آموز و دیگری دانشجوی رشته اقتصاد بودند.

آگهی دعوت مجمع عمومی عادی بطور فوق‌العاده
سال مالی منتهی به ۱۳۹۴/۱۲/۲۹
شرکت خدمات بیمه‌ای سهام عدالت ایمن دانا (سعاد) به
شماره ثبت ۱۲۰۸۸ و شناسه ملی ۱۰۷۶۰۱۷۷۶۲۲

به اطلاع میرساند مجمع عمومی عادی بطور فوق‌العاده برای سال مالی منتهی به ۱۳۹۴/۱۲/۲۹ شرکت خدمات بیمه‌ای سهام عدالت ایمن دانا (سعاد) راس ساعت ۱۱ صبح روز دوشنبه مورخ ۱۳۹۵/۱۰/۱۳ در محل سالن شرکت سرمایه‌گذاری استان تهران؛ واقع در تهران - خیابان انقلاب - خیابان وصال شیرازی - بن‌بست ماهان برگزار خواهد شد.
بدینوسیله کلیه سهامداران محترم نسبت به معرفی نماینده تام‌الاختیار جهت حضور در جلسه مجمع مذکور اقدام نمایند.
لازم به یادآوری است همراه داشتن اصل معرفی‌نامه و مهر شرکت توسط نماینده الزامیست.
دستور کار جلسه:
۱/ استماع گزارش هیئت مدیره ۲/ استماع گزارش بازرس ۳/ بررسی و تصویب صورت‌های مالی منتهی به ۱۳۹۴/۱۲/۲۹، ۴/ تصویب بودجه پیشنهادی سال مالی ۹۵، ۵/ انتخاب هیئت مدیره اصلی و علی‌البدل به مدت دو سال ۶/ انتخاب بازرس اصلی و علی‌البدل به مدت یک سال ۷/ تعیین حق الزحمه بازرس ۸/ تعیین روزنامه کثیرالانتشار جهت درج آگهی‌های شرکت ۹/ سایر مواردی که به موجب قانون تجارت در صلاحیت مجمع عمومی عادی بطور فوق‌العاده می‌باشد.
هیئت مدیره

دادنامه
پرونده کلاسه ۹۵۰۹۹۸۲۲۵۶۱۰۰۱۱۱ شعبه دوم شورای حل اختلاف شهرستان گرمسار تصمیم نهایی شماره ۹۵۰۹۹۷۲۲۵۶۱۰۰۴۱۷
خواهان: آقای مصطفی ولی با وکالت آقای سیدحسین حسینی فرزند سیدمحمود به نشانی بلوار شهید بهشتی- روبروی سینما ابریشم- مجتمع تجاری خلیج فارس- طبقه اول واحد۳
خوانده: آقای رضا کلهر به نشانی سمنان- گرمسار زندان لجران
خواسته: مطالبه وجه چک
گردشکار: خواهان دادخواستی به خواسته فوق به طرفیت خوانده بالا تقدیم داشته که پس از ارجاع به این شعبه و ثبت به کلاسه فوق و جری تشریفات قانونی در وقت فوق‌العاده/ مقرر جلسه شورای حل اختلاف مرکزی گرمسار به تصدی امضاءکننده ذیل تشکیل است و با توجه به محتویات پرونده ختم رسیدگی را اعلام و با استعانت از خداوند متعال به شرح ذیل به صدور رای مبادرت می‌نماید.
رای شورا:
در خصوص درخواست آقای مصطفی ولی فرزند رحمان با وکالت آقای سیدحسین حسینی به طرفیت رضا کلهر به خواسته مطالبه وجه یک فقره چک به شماره ۹۸۹۸۴۶-۹۴/۴/۱۰ به مبلغ ۲۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال در وجه حامل به عهده بانک کشاورزی سمنان که به نام مصطفی ولی منتهی به گواهی عدم پرداخت شده است و بانضمام احتساب خسارت تاخیر تادیه از مورخه ۹۴/۴/۱۰ لغایت اجرای حکم و نیز احتساب خسارات دادرسی و حق‌الوکاله با توجه به اوراق و محتویات و کپی مصدق شده چک و گواهی عدم پرداخت آن و با عنایت به اینکه خوانده علیرغم ابلاغ و از طریق نشر آگهی در جلسه رسیدگی حضور نیافته و دفاعی دال بر پرداخت ذمه خود ارائه نکرده است لذا خواسته خواهان وارد دانسته و با استناد مواد ۵۲۲-۵۱۹-۱۹۸-۳۱۰-۳۰۹-۳۰۷ قانون تجارت و تبصره الحاقی به ماده ۲ قانون اصلاح موادی از قانون صدور چک مصوب ۷۶/۳/۱۰ حکم بر محکومیت خوانده به پرداخت ۲۰۰/۰۰۰/۰۰۰ ریال بابت اصل بدهی و مبلغ ۲/۹۵۰/۰۰۰ ریال بابت هزینه دادرسی و خسارت تاخیر تادیه از تاریخ سررسید چک لغایت اجرای حکم که توسط اجرای احکام بر مبنای شاخص نرخ تورم محاسبه و ایصال می‌شود در حق خواهان صادر و اعلام می‌گردد رای صادره غیابی و ظرف بیست روز از تاریخ ابلاغ قابل واخواهی در شورا و ظرف همین مدت قابل تجدیدنظر در محاکم عمومی حقوقی گرمسار می‌باشد.
قاضی محترم شعبه دوم شورای حل اختلاف گرمسار- ابراهیم‌زاده

آگهی احضار متهم
آقای حمید ارشدی‌فر فرزند داور نظر به اینکه در پرونده کلاسه ۹۵۰۵۰۸ ۳د به اتهام توهین و ضرب و جرح عمدی از طرف این دادسرا تحت تعقیب قرار دارید بدینوسیله در راستای ماده ۱۷۴ قانون آئین دادرسی دادگاه‌های عمومی و انقلاب در امور کیفری مراتب به شما ابلاغ می‌گردد تا ظرف یک ماه از تاریخ انتشار آگهی در شعبه سوم دادیای دادسرای عمومی و انقلاب تنکابن جهت پاسخگویی به اتهام خویش حاضر شوید. در صورت عدم حضور پس از یک ماه از تاریخ انتشار آگهی موضوع رسیدگی و اظهارنظر می‌گردد.
دادیار شعبه سوم دادسرای عمومی و انقلاب شهرستان تنکابن
رحیم امینی
م الف۹۵/۸۷۰

آگهی حصر وراثت
آقای جمیل شهرت عبیات نام پدر لفته بشناسنامه ۴۴ صادره از اهواز درخواستی بخواسته صدور گواهی حصر وراثت تقدیم و توضیح داده که شادروان مرحوم لفته شهرت عبیات بشناسنامه ۵۵۲۹ صادره دشت آزادگان در تاریخ ۹۴/۸/۵ در شهر اهواز اقامتگاه دائمی خویش فوت ورثه‌اش عبارتند از ۱- متقاضی با مشخصات فوق‌الذکر (فرزند ذکور متوفی) ۲- جمیله عبیات بشناسنامه ۵۶۶۶ صادره اهواز ۳- جلیله عبیات بشناسنامه ۸۴۲ صادره اهواز ۴- سهیلا عبیات بشناسنامه ۳۳۲ صادره اهواز ۵- خدیجه عبیات بشناسنامه ۴۴۴۰ صادره اهواز ۶- فاطمه عبیات بشناسنامه ۱۷۴۰۲۲۱۳۷۰ صادره اهواز ۷- لیلا عبیات بشناسنامه ۱۷۴۱۱۴۲۳۴۲ صادره اهواز (فرزندان اناث متوفی) ۸- جسومه ساعدی بشناسنامه ۲۶۵۵ صادره اهواز (زوجه متوفی) ولاغیر بشرح دادخواست تقدیمی کلاسه ۹۵۰۴۸۷/۸/۹۵ح می‌باشد.
اینک با انجام تشریفات قانونی مراتب مزبور را در یک نوبت آگهی می‌نماید تا هرکس اعتراض دارد یا وصیت‌نامه از متوفی نزد او باشد از تاریخ نشر آگهی ظرف یک ماه بدادگاه تقدیم دارد والا گواهی صادر و هر وصیت‌نامه بجز سری و رسمی که بعد از این تاریخ ابراز شود از درجه اعتبار ساقط است.
قاضی شورای حل اختلاف مجتمع شماره دو اهواز- اسلامی

«آگهی موضوع ماده ۳ قانون و ماده ۱۳ آیین‌نامه قانون تعیین تکلیف وضعیت ثبتی اراضی و ساختمان‌های فاقد سند رسمی»
نظر به اینکه مساحت در رأی شماره ۱۳۹۶۰۳۱۷۰۰۱۰۰۰۲۴-۹۴/۳/۲۳ برابر رأی اص